

A F EN ELLER ANDEN GRUND kom han altid til at tænke på Journalen, når han lod tankerne gå på langfart. Det skete som oftest om natten.

Han lå helt ubevægelig i sin seng og kiggede op mod loftet, hvor en flue fløj rundt. Han havde aldrig været god til det med mørke og hvile. Det følte, som om han blev forsvarsløs, samtidigt med at solen forsvandt og trætheden og mørket krøb frem og omsluttede ham. At være forsvarsløs var noget, der var i strid med hele hans natur. En stor del af hans liv havde handlet om at være på vagt, om at være forberedt. På trods af sin træning havde han det utroligt svært med at være agtpågivende i hvile. Beredskab krævede vågenhed. Han var vant til at være vågen. Og han var vant til ikke at give efter for den træthed, der blev siddende i kroppen, når han nægtede den søvn.

Han kunne konstatere, at det var længe siden, han var vågnet ved, at han græd om natten. Det var længe siden, minderne havde gjort ondt og gjort ham svag. Hvad det angik, var han nået meget langt i sin stræben efter fred.

Og så alligevel.

Hvis han kneb øjnene meget hårdt i, og hvis der var helt og aldeles stille omkring ham, kunne han se hende for sig. Hendes store krop rev sig løs fra de mørke skygger, og han kunne se hende komme vuggende hen imod sig. Langsomt, langsomt, sådan som hun altid bevægede sig.

Mindet om hendes lugt gav ham stadig kvælningfornemmelser. Mørk, sød og fuld af støv. Umulig at indånde. Som lugten af bøgerne i hendes bibliotek. Og han kunne høre hendes stemme:

“Dig, din stædige ballademager,” snerrede den. “Dit uduelige misfoster.”

Og så greb hun ud efter ham og holdt ham fast.

Efter ordene fulgte smerten og straffen altid. Og ilden. Erindringen om ilden levede stadig på dele af hans krop. Han kunne godt lide at stryge med fingeren over arvævet og vide, at han havde overlevet.

Dengang han var helt lille, havde han regnet med, at straffen var en følge af, at han altid gjorde alting forkert. Derfor forsøgte han med barnets logik at gøre alting rigtigt. Fortvivlet og ihærdigt. Men det blev alligevel altid forkert.

Da han blev ældre, forstod han det bedre. Det rigtige eksisterede ganske enkelt ikke. Det var ikke kun hans gerninger, der var forkerte, og som han blev straffet for: Det var hele hans væsen og eksistens. Han blev straffet, fordi han fandtes. Hvis han ikke havde fandtes, ville Hun ikke være død.

“Du burde overhovedet ikke have eksisteret,” skreg hun lige ind i ansigtet på ham. “Du er ond, ond, ond!”

Den gråd, der kom bagefter, som kom efter ilden, skulle altid være tyst. Tyst, tyst, så hun ikke hørte det. For så kom hun altid tilbage. Altid.

Han kunne huske, at anklagerne altid havde fremkaldt en voldsom angst hos ham. Hvordan skulle han nogensinde kunne forlige sig med det, hun sagde, han var skyld i? Hvordan skulle han kunne betale sin gæld, kompensere for sin synd?

Journalen.

Han opsøgte det hospital, hvor Hun havde fået behandling og læste Hendes journal. Mest for at få en opfattelse af omfanget af sin forseelse. På det tidspunkt var han myndig. Myndig, men allerede i al evighed gældstynget på grund af sine onde gerninger. Indholdet i journalen forvandlede ham imidlertid ganske uventet fra gældsattil til fri. Med befrielsen kom styrke og helbredelse. Han fik et nyt liv og nye, vigtige spørgsmål at tage stilling til. Spørgsmålet var ikke længere, hvordan han skulle kunne betale sin gæld til en anden. Spørgsmålet var, hvordan *han* skulle få compensation.

Liggende dér i mørket smilede han en smule og skottede til den nye dukke, han havde udvalgt. Han troede – for sikker kunne

han aldrig være – men han *troede*, hun ville kunne holde længere end de andre. Hun skulle blot lære at håndtere sin fortid, sådan som han selv havde gjort. Alt, hvad hun havde brug for, var en fast hånd, *hans* faste hånd.

Og masser, masser af kærlighed. Hans helt specielle og vejledende kærlighed.

Han strøg hende forsigtigt over ryggen. Ved en fejltagelse, eller måske fordi han rent faktisk ikke så de kvæstelser, han havde tilføjet hende, strøg han hende direkte hen over et af de friskeste blå mærker. Som en mørk, lille sø tronedet det på hendes ene skulderblad. Hun vågnede med et ryk og vendte sig om mod ham. Øjnene var blanke af skræk, hun vidste aldrig, hvad der ventede hende, når mørket kom.

“Så er det nu, Dukke. Nu kan vi gå i gang.”

Hendes spæde ansigt revnede i et smukt, søvndrukkent smil.

“Vi går i gang i morgen,” hviskede han.

Så rullede han om på ryggen igen og rettede atter blikket mod fluen i loftet. Vågen og på vagt. Uden hvile.

TIRSDAG

DET VAR MIDT om sommeren, hvor det bare ikke ville holde op med at regne, at det første barn forsvandt. Det startede en tirsdag, en tilfældig dag, som kunne have været en hvilken som helst dag, men som endte med at blive en dag, der i bund og grund forandrede flere menneskers liv. Henry Lindgren var én af dem.

Det var den tredje tirsdag i juli, og Henry havde taget ekstravagter på en togrejse mellem Göteborg og Stockholm med X2000. Henry havde arbejdet som konduktør hos de svenske statsbaner i flere år, end han havde lyst til at blive mindet om, og han vidste ikke rigtigt, hvad der skulle blive af ham, den dag de tvang ham til at gå på pension. Hvad skulle han så stille op med al sin tid, så ensom som han var?

Måske var det Henry Lindgrens sans for detaljer, som gjorde, at han bagefter huskede den unge kvinde så godt, kvinden, der skulle miste sit barn. Den unge kvinde med knaldrødt hår og en grøn hørbluse og åbne sandaler, som afslørede tåneglene, der var malet blå. Hvis Henry og hans kone havde fået en datter, ville hun sandsynligvis have set sådan ud, for hans kones hår havde været knaldrødt.

Den rødhåredes lille pige lignede imidlertid overhovedet ikke sin mor, bemærkede Henry, da han klippede deres billetter, lige efter at de var kørt fra stationen i Göteborg. Pigens hår var mørkt kastanjebrunt og lå i så bløde lokker over hendes hoved, at det næsten ikke så ægte ud. Det landede let på hendes skuldre og krøb ligesom frem og indrammede hendes lille ansigt. Hendes hud var mørkere end moderens, men øjnene var store og blå. Bittesmå klynger af fregner sås på næseryggen og fik ansigtet til at

syne mindre dukkeagtigt. Da Henry gik forbi dem, smilede han til hende. Hun smilede genert tilbage. Henry syntes, pigen så træt ud. Hun vendte blikket væk og kiggede ud ad vinduet. Hendes hoved hvilede mod ryglænet.

“Lilian, tag skoene af, hvis du skal have fødderne oppe på sædet,” hørte Henry kvinden sige til barnet, da han vendte sig for at klippe den næste passagers billet.

Da han vendte sig om mod dem igen, havde barnet sparket sine lilla sandaler af og trukket benene op under sig. Sandalerne lå der stadig, efter at hun var forsvundet.

Det blev en besværlig togrejse fra Göteborg til Stockholm. Mange var rejst ned til landets næststørste by for at se en af verdens største kunstnere på slap line på Ullevi. Bagefter forlod de Göteborg med det formiddagstog, Henry var konduktør på.

Henrys første problemer opstod i vogn fem, hvor to unge mænd havde kastet op på hvert sit sæde. De klagede over tømmermænd efter gårsdagens begivenheder på Ullevi, og Henry måtte løbe hen og hente rengøringsmiddel og opvredne klude. Nogenlunde samtidig begyndte to unge piger at slås i vogn tre. En lyshåret pige anklagede en pige med brunt hår for at have forsøgt at stjæle hendes kæreste. Henry forsøgte forgæves at mægle mellem de to, men der blev ikke rigtigt ro i toget før efter Skövde. Der var alle ballademagerne endelig faldet i søvn, og Henry drak en kop kaffe med Nellie, der arbejdede i restaurantvognen. På vej tilbage lagde Henry mærke til, at både den rødhårede kvinde og hendes datter Lilian var faldet i søvn.

Derefter blev det en ret fredelig rejse, indtil de nærmede sig Stockholm. Det var den assisterende togsteward Arvid Melin, der kom med bekendtgørelsen, lige før toget kørte ind på Flemingsberg Station omkring femten kilometer fra Stockholms centrum. Lokomotivføreren havde fået besked om en signalfejl på den sidste strækning ind mod Stockholm Central, så toget ville være cirka fem eller måske ti minutter forsinket ved ankomsten til Stockholm.

Da toget holdt på Flemingsberg Station, lagde Henry mærke til, at den rødhårede kvinde pludselig var steget af toget, alene. Han iagttog hende diskret gennem vinduet i det lille aflukke i vogn

seks, som var reserveret til togpersonalet. Han så hende tage et par resolute skridt ud på perronen, over til den anden side, hvor der ikke var så mange mennesker. Hun tog noget op af sin håndtaske, måske en mobiltelefon? Han gik ud fra, at barnet stadig lå og sov. Det havde hun i hvert fald gjort, da toget var buldret forbi Katrineholm. Henry sukkede over sig selv. Hvad i alverden havde han gang i? Sad han ikke her og udspionerede smukke kvinder?

Henry vendte blikket væk og gik i gang med en krydsord i det sidste nummer af *Året Runt*. Flere gange skulle han komme til at spekulere på, hvad der ville være sket, hvis han havde ladet være med at slippe kvinden på perronen med blikket. Det var ligegyldigt, hvor mange mennesker der end forsøgte at overbevise ham om, at det ikke var noget, han kunne have vidst, at han ikke havde noget at bebrejde sig selv. Henry var og blev overbevist om, at hans iver for at løse en krydsord i en avis ødelagde en ung mors liv. Han kunne ikke gøre noget som helst for at lave om på det.

Henry var stadig i gang med sin krydsord, da han hørte Arvids stemme i højttaleren. Alle rejsende skulle vende tilbage til deres pladser. Toget var nu parat til at køre videre ind til Stockholm.

Bagefter kunne han ikke huske at have set en ung kvinde løbe efter toget. Men det måtte hun have gjort, for efter kun et par minutters rejse modtog Henry et meget presserende opkald i personalekupéen. En ung kvinde, der havde siddet på sæde seks i vogn to ved siden af sin datter, var blevet ladet tilbage på perronen i Flemingsberg, da toget havde sat i gang igen, og befandt sig nu i en taxa på vej mod Stockholms centrum. Altså var hendes lille datter alene i toget.

“Fandens også,” kom det fra Henry, da han lagde på.

At han dog aldrig kunne uddelegere arbejdsopgaver, uden at der gik ged i den. At han dog aldrig kunne få en smule fred og ro.

Man overvejede aldrig at standse toget på en tidligere station, fordi man allerede var så tæt på endestationen. Henry gik med hurtige skridt til vogn to og konstaterede da, at det måtte være den rødhårede kvinde, han havde iagttaget på perronen, som ikke var kommet med toget, for han kunne genkende hendes datter, der sad der alene. Over mobilen rapporterede han tilbage til styringscentralen, at pigen stadig sov, og at det virkede unødvendigt

at stresser hende ved at fortælle, at hendes mor ikke var der, førend de var nået frem. Alle var enige heri, og Henry lovede personligt at tage sig af pigen, når toget standsede. *Personligt*. Et ord, der skulle komme til at give genlyd inde i hovedet på Henry meget længe.

Lige da toget kørte forbi Södra Station, begyndte pigerne i vogn tre at skændes og hyle op igen. Lyden af glas, som blev knust, nåede Henry, da en passager gik mellem vogn to til tre, så dørene ind til vognen gik op, og han blev nødt til at forlade det sovende barn. Stresset kaldte han Arvid over samtaleanlægget.

“Arvid, kom straks til vogn tre!” råbte han.

Der kom ikke en lyd fra kollegaen.

Toget nåede at standse med sin karakteristiske pibende lyd, næsten som lyden fra et gammelt menneskes tunge, anstrengte udånding, før det var lykkedes Henry at skille de to piger ad.

“Luder!” skreg den lyshårede.

“Fisse!” gav hendes veninde igen.

“Sikke dog en opførsel,” sagde en ældre dame, der netop havde rejst sig for at tage sin taske ned.

Henry gik hurtigt forbi de rejsende, der var begyndt at samle sig i gangen for at stå af toget, og råbte over skulderen:

“Nu gør I, som I får besked på, I to, ud med jer, og det skal være nu!”

Han råbte, samtidig med at han fortsatte hen mod vogn to. Gid barnet ikke var vågnet. Men han var jo så tæt på.

Henry var næsten nødt til at skubbe et par personer omkuld på sin korte tur, og bagefter kunne han sværge på, at han højst havde været væk i tre minutter.

Men det ringe antal minutter gjorde ingen forskel.

Da han vendte tilbage til vogn to, var det sovende barn væk. På gulvet lå hendes lilla sandaler. Og ud fra toget, ud på perronen, væltede alle de mennesker, der havde været i Henry Lindgrens varetægt på rejsen fra Göteborg til Stockholm.

ALEX RECHT HAVDE arbejdet inden for politiet i mere end et kvart århundrede. Han mente derfor, at han med æren i behold kunne påstå, at han besad en god portion erfaring inden for politiarbejde, og at han gennem alle årene også havde oparbejdet en ikke uanseelig grad af kompetence inden for sin profession og erhvervet sig en god intuition. Han fik tit at høre, at han havde en pålidelig mavefornemmelse.

Der var ikke meget, som var vigtigere for en politimand end det – en god mavefornemmelse. Det var den dygtige politimands kendemærke, det ultimative kendetegn på det, der adskilte den gode politimand fra den knap så gode. Mavefornemmelsen erstattede aldrig kendsgerningerne; den kompletterede dem. Når alle kendsgerningerne lå på bordet, når alle puslespilsbrikkerne var blevet identificeret, gjaldt det om at forstå det, man så, og at sammenføje de vidensfragmenter, man havde foran sig, til en helhed.

“Mange er kaldet, men få er udvalgt,” havde Alex’ far sagt i den tale, han holdt for sin søn, da han havde fået sin første ansættelse inden for politiet.

Egentlig havde Alex’ far ønsket, at sønnen skulle blive præst, som alle de andre førstefødte sønner i slægten indtil da. At sønnen hellere ville være politimand, havde han meget svært ved at forlige sig med.

“Arbejdet inden for politiet er faktisk også ensbetydende med et kald,” havde Alex sagt i et forsøg på at formilde ham.

Faderen havde spekuleret over sagen i flere måneder, hvorefter han meddelte, at han havde i sinde at acceptere og respektere sønnens valg af erhverv. Måske blev det hele også en del lettere

af, at Alex' bror senere valgte at blive præst. Under alle omstændigheder var Alex sin bror evigt taknemmelig.

Alex kunne godt lide at arbejde med folk, der, akkurat som han selv, følte sig specielt kaldet til deres arbejde. Han kunne godt lide at arbejde sammen med folk med en god intuition og med en veludviklet fornemmelse for, hvad der var kendsgerninger, og hvad der var noget vrøvl.

Måske, tænkte han ved sig selv, som han sad dér i bilen på vej til Stockholm Central, var det derfor, han ikke rigtigt kunne føle nogen sympati for sin nye kollega, Fredrika Bergman. Det virkede ikke, som om hun følte sig kaldet, og hun så heller ikke ud til at være specielt god til arbejdet. Men på den anden side forventede han heller ikke, at hendes karriere inden for politiet ville blive særligt lang.

Alex skottede diskret til hende i passagersædet. Hun var bare så utroligt rank i ryggen. En overgang havde han spekuleret på, om hun mon havde en militær baggrund. Han havde oven i købet håbet på, at det var tilfældet. Men hvor meget han end kiggede hendes papirer igennem, fandt han ikke en eneste linje, der tydede på, at hun skulle have tilbragt så meget som en eneste time inden for militæret. Alex havde sukket. Så var hun vel ganske enkelt gymnast, for så forbistret rank i ryggen var der ikke nogen normale kvinder, der var, hvis de aldrig havde foretaget sig noget mere spændende i dette liv end at læse på universitetet.

Alex rømmede sig lidt diskret og overvejede, om han burde sige noget om sagen, inden de nåede frem. Fredrika havde jo rent faktisk ikke haft med denne type sager at gøre før. Deres blikke mødtes et kort øjeblik, og så rettede Alex atter blikket mod vejen. "Sikke en masse trafik i dag," mumlede han.

Som om der fandtes dage i Stockholms centrum uden biler.

Alex havde i løbet af sine mange år inden for politiet håndteret et relativt stort antal forsvundne børn. Han var via sit arbejde med disse sager blevet mere og mere overbevist om sandheden i sætningen: 'Børn forsvinder ikke, de bliver ikke passet ordentligt på.' Det forholdt sig næsten altid sådan, *næsten* altid, at der bag hvert eneste bortkommet barn stod en vildfaren forælder. Et menneske uden rygrad, som efter Alex' mening aldrig burde have fået børn

i det hele taget. Det behøvede ikke nødvendigvis være en person med en destruktiv livsstil eller med alkoholproblemer. Det kunne lige så godt være en person, der arbejdede alt for meget, som alt for tit var sammen med vennerne til alt for langt ud på natten, eller en person, der bare ikke interesserede sig nok for sit barn. Hvis børn fik den plads, de fortjente i de voksnes liv, så forsvandt de heller ikke så tit. Det var i hvert fald, hvad Alex var nået frem til.

Skyerne hang tykke og mørke på himlen, og en svag rumlen varslede torden, da de steg ud af bilen. Luften var ufatteligt fugtig og tung. Sådan en dag, hvor man ikke ønskede sig andet end regn og torden, så luften ville blive lettere at indånde. Et lyn aftegnede sig mod skyerne et eller andet sted hen over Gamla Stan. Der var et uvejr på vej ind igen.

Alex og Fredrika skyndte sig ind gennem hovedindgangen på Centralen. Den tredje person i efterforskningsgruppen, Peder Rydh, ringede Alex op på mobilen og sagde, at han var på vej. Alex blev lettet. Det ville ikke have været rart at gå i gang med en efterforskning af denne art kun sammen med et kontormenneske som Fredrika.

Klokken var over halv fire, da de stod på perronen ved spor sytten, som toget var kørt ind på, og som var blevet genstand for en decideret gerningsstedsundersøgelse. SJ fik at vide, at man ikke vidste, hvornår toget igen kunne tages i brug, hvilket i sidste ende førte til en række forsinkelser den dag. Der var kun nogle få personer på perronen, som ikke var i politiuniform. Alex gættede på, at den rødhårede kvinde, som så mat, men alligevel fattet ud, og som sad på en blå plastkasse, hvorpå der stod 'Sand', var barnets mor. Alex' intuition sagde ham, at kvinden ikke var den type forælder, der ikke passer ordentligt på sit barn. Han sank hurtigt. Hvis barnet ikke var et forsømt barn, var det blevet bortført. Og hvis det var bortført, ville det blive en kompliceret affære.

Alex sagde til sig selv, at han skulle tage det roligt. Han vidste så lidt om sagen, at han var nødt til at se på den med helt friske øjne.

En ung mand i politiuniform kom Alex og Fredrika i møde på perronen. Hans håndtryk var fast, men ret fugtigt, blikket en smule stift og ufokuseret. Han præsenterede sig kort og godt som Jens. Alex gættede på, at han lige var blevet færdig på Politisko-

len, og at det her var en af hans første sager. Manglen på praktisk erfaring hos nye politifolk i deres første stilling var skræmmende. I det første halve år var det let at se, i hvor høj grad de udstrålede forvirring og til tider ren og skær panik. Alex funderede over, om den unge mand, han gav hånd, ikke kunne siges at være på grænsen til panikslagen. Han spekulerede sandsynligvis over, hvad i alverden Alex bestilte her. Det skete sjældent eller aldrig, at vicepolitiinspektører selv tog ud for at afhøre folk i efterforskninger. I hvert fald ikke på så tidligt et stadie.

Alex skulle lige til at forklare sin egen medvirken, da Jens begyndte at tale, hurtigt og stødvist.

“Der blev først slået alarm en halv time efter, at toget var ankommet,” rapporterede han med skinger stemme. “Og på det tidspunkt var næsten alle passagerer forsvundet fra perronen. Ja, alle bortset fra dem her.”

Han viftede med en lidt fejende bevægelse hen imod en lille gruppe mennesker, der havde stillet sig lidt bag kvinden, som Alex havde identificeret som barnets mor. Alex kastede et blik på sit ur. Den var tyve i fire. Barnet havde været væk i næsten halvanden time.

“Toget er blevet gennemført fra ende til anden. Hun er ikke derinde. Altså barnet, en pige på seks år. Hun er ikke nogen steder. Og det lader heller ikke til, at nogen har set hende. I hvert fald ikke nogen af dem, vi har talt med. Og al bagagen er der endnu. Pigen har overhovedet ikke taget noget med. Ikke engang sine sko. De lå stadig på gulvet ved sædet.”

De første regndråber ramte taget over dem. Tordenen buldrede lidt tættere på nu. Alex tænkte, at han vist aldrig havde oplevet en værre sommer.

“Er det pigens mor, der sidder derhenne?” spurgte Fredrika og nikkede diskret hen mod den rødhårede kvinde.

“Ja, netop,” sagde den unge politimand. “Sara Sebastiansson hedder hun. Hun siger, hun ikke vil gå hjem, før vi har fundet hendes lille pige.”

Alex sukkede indvendigt. Selvfølgelig var den rødhårede kvinde da pigens mor. Selv behøvede han ikke at spørge på den måde, han vidste det i forvejen, han kunne *mærke* det. Fredrika havde

overhovedet ikke den intuition. Hun spurgte om alt, og hun satte spørgsmålstegn ved endnu flere ting. Alex blev oprørt. Man kunne ikke udføre politiarbejde på den måde. Gid det snart gik op for hende selv, hvor dårligt hun passede til det erhverv, hun havde bildt sig selv ind, hun var egnet til.

“Hvorfor sendte de først bud efter politiet, da der var gået en halv time?” spurgte Fredrika videre.

Straks blev Alex mere opmærksom. Endelig havde Fredrika stillet et relevant spørgsmål.

Jens rankede sig. Indtil videre havde han haft et svar på alle de spørgsmål, der var blevet stillet af de nyankomne, ældre politifolk.

“Altså, det hele er lidt underligt,” begyndte Jens, og Alex kunne se, at han forsøgte at lade være med at stirre på Fredrika. “Toget holdt i længere tid på stationen i Flemingsberg, så moderen stod af for at telefonere. Hun lod barnet blive i toget, fordi hun sov.”

Alex nikkede tankefuldt. *Børn forsvinder ikke, de bliver ikke passet ordentligt på.* Måske havde han taget fejl af den rødhårede Sara.

“Altså, en pige kom hen til hende, altså til Sara, på perronen og bad hende om hjælp med sin syge hund. Og så nåede hun ikke at stige på toget, inden det kørte. Hun ringede til SJ med det samme, hun fik hjælp fra nogen på stationen i Flemingsberg, og meddelte, at hendes barn stadig var på toget, og at hun selv ville tage en taxa til Stockholm med det samme.”

Alex lyttede med rynket pande.

“Barnet var væk, da toget standsede på stationen, og konduktøren og det øvrige togpersonale begyndte at lede. Folk ville jo ud af toget, og der var næsten ingen af passagererne, der ville hjælpe til. En Securitas-vagt, der plejer at stå og hænge uden for Burger King en etage længere nede, deltog i eftersøgningsarbejdet. Og så kom moderen, ja, altså Sara derhenne, i taxa og fik at vide, at hendes lille datter var væk. De blev ved med at lede, de troede, at pigen var vægnet og var stået af før alle andre. Men de fandt hende ikke nogen steder. Så ringede de til politiet. Men vi har heller ikke fundet hende.”

“Har de kaldt hende over højttalerne inde på Centralen?”

spurgte Fredrika. “Jeg mener, hvis nu hun nåede at gå hele vejen fra perronen til Centralen?”

Jens nikkede medgørligt og rystede bagefter på hovedet. Jo, de havde da kaldt hende. Flere politimænd og frivillige var lige nu i gang med at gennemsøge Centralstationen. Lokalradioen ville gå ud og bede trafikanterne inde i Stockholms centrum om at være opmærksomme på pigen. De ville underrette taxaselskaberne. Hvis pigen var vandret af sted på egen hånd, kunne hun ikke være nået ret langt.

Men ingen havde set hende indtil nu.

Fredrika nikkede stille. Alex så på moderen på den blå kasse. Hun virkede, som om noget i hende var gået i stykker.

“Kald på andre sprog end svensk,” sagde Fredrika.

Hendes mandlige kolleger kiggede på hende med hævede øjenbryn.

“Mange af dem, der opholder sig her, har ikke svensk som modersmål, men de kan alligevel godt have set noget. Kald hende også over højttalerne på engelsk. Måske også på tysk og fransk, hvis det kan lade sig gøre. Og måske arabisk.”

Alex nikkede anerkendende og opfordrede med et blik Jens til at gøre det, Fredrika foreslog. Jens ilede væk, sandsynligvis yderst stresset ved tanken om, at han nu skulle have fat i en arabisktalende person i en fart. Regnen væltede ned over de forsamlede i store kaskader, og den buldrende torden var blevet til høje brag, der gav genlyd over Centralen. En elendig dag midt i en elendig sommer.

PEDER RYDH KOM farende ud på perronen, netop som Jens havde forladt Alex og Fredrika. Peder stirrede på Fredrikas beigefarvede, dobbeltradede jakke. Havde den kvinde da overhovedet ingen sans for, hvordan man signalerede, at man var fra politiet, når man ikke var i uniform? Selv nikkede Peder allernådigst til de kolleger, han kom forbi på vejen, og viftede lidt med sit politiskilt, så de kunne se, han var én af dem. Han fik næsten lyst til at dunke nogle af de yngre talenter i ryggen. Jo, han havde da selv elsket årene med patruljekørsel, men nu var han enormt glad for at have fået job som efterforsker.

Alex gav Peder et nik, da de fik øje på hinanden, og sendte ham et blik, som på det nærmeste udtrykte taknemmelighed over, at han var dukket op.

“Jeg var på vej fra et møde i Västerort, da jeg fik meddelelsen om, at barnet var forsvundet, og så besluttede jeg mig for at samle Fredrika op på vejen og køre herhen med det samme,” sagde Alex kort til Peder. “Jeg har egentlig ikke tænkt mig at blive her, ville bare herhen og trække lidt frisk luft,” fortsatte han så og kiggede sigende på sin kollega.

“Siger du, at du fik lyst til en smule jordforbindelse i stedet for at sidde låst fast bag dit skrivebord?” grinede Peder og fik et træt nik til svar.

De to mænd var, på trods af den betragtelige aldersforskel, helt enige på det punkt. Man var aldrig så højt placeret i hierarkiet, at man ikke havde brug for at se virkelighedens skidt og møg. Og der var ikke noget andet sted, hvor man befandt sig så langt fra virkeligheden, som når man sad bag sit skrivebord.

Men de to mænd regnede begge med, at Fredrika ikke var enig i denne opfattelse, så derfor sagde de ikke mere om det.

“Godt,” sagde Alex i stedet. “Så gør vi sådan her. Fredrika tager det indledende forhør med barnets mor, og du, Peder, taler med togpersonalet, og derudover finder du ud af, om nogen af de andre, der er her endnu, har nogen særlige oplysninger. Vi burde faktisk ikke fravige vores regel om at være to til et forhør, men så vidt jeg kan se, har vi ikke rigtigt tid til at gøre noget ved det lige nu.”

Fredrika var meget tilfreds med den arbejdsdeling, men mente at kunne spore en vis misfornøjelse i Peders ansigt. Misfornøjelse over, at det blev hende og ikke ham, der skulle tale med moderen til det savnede barn. Det lod til, at Alex også havde set det, for han sluttede af med at sige:

“Den eneste grund til, at Fredrika skal tale med moderen er, at hun er kvinde. Så plejer det at gå lidt lettere.”

Peder blev straks gladere.

“Godt, så ses vi på Gården senere,” sagde Alex barsk. “Jeg tager tilbage dertil nu.”

Fredrika sukkede. *“Den eneste grund til, at Fredrika skal tale med moderen ...”* Evig og altid det samme. Hver eneste beslutning om at tildele hende en opgave skulle forsvares. Hun var en fremmed skikkelse i et fremmed univers. Der blev sat spørgsmålstegn ved hendes blotte tilstedeværelse, den krævede hele tiden en forklaring. Fredrika blev så oprørt, at hun helt glemte at tænke over den kendsgerning, at Alex ikke blot havde betroet hende den opgave at tale med moderen, men også at tage forhøret alene. Hun talte i bogstavelig forstand dagene, indtil hendes tid i Alex Rechts efterforskningsgruppe var overstået. Når hun havde afsluttet sin prøvetid der, havde hun tænkt sig at skride. Der var andre myndigheder, hvor hendes kompetencer var mere eftertragtede, end de ikke var lige så nødvendige.

Jeg kaster et enkelt blik over skulderen, og så ser jeg mig aldrig tilbage igen, tænkte Fredrika og så for sit indre blik, hvordan det ville være den dag, hun trådte ud af politigården på Kungsholmen, eller Gården, som hendes kolleger valgte at kalde den.

Dernæst fokuserede Fredrika på en mere nærliggende opgave. På barnet, der var forsvundet.

Hun hilste høfligt på Sara Sebastiansson og blev overrasket over styrken i hendes håndtryk. Den passede på ingen måde sammen med uroen og trætheden i hendes ansigt. Fredrika lagde også mærke til, at Sara hele tiden sad og trak ned i trøjeærmerne. Bevægelsen så gammelkendt ud, som noget, hun plejede at gøre. Det så næsten ud, som om hun ville skjule sine underarme.

Måske et forsøg på at skjule afværgelæsoner, tænkte Fredrika. Hvis Sara havde en mand, der slog hende, var det en oplysning, som efterforskerne skulle have kendskab til i en fart.

Men der var andre spørgsmål, som først skulle stilles.

“Hvis du synes, kan vi gå ind,” sagde Fredrika til Sara. “Vi behøver ikke stå herude i regnen.”

“Det er i orden,” sagde Sara med grødet stemme.

Fredrika tænkte lidt over det og sagde så:

“Hvis du vil blive her for din datters skyld, så kan jeg forsikre dig om, at alle de andre, der står her, nok skal få øje på hende.”

Og desuden, havde Fredrika lyst til at tilføje, så er det ikke specielt sandsynligt, at din datter overhovedet dukker op her og nu, men det sagde hun ikke noget om.

“Lilian,” sagde Sara.

“Hvabehar?”

“Min datter hedder Lilian,” sagde Sara. “Og jeg vil ikke væk herfra.”

Hun understregede det, hun sagde, ved at ryste på hovedet. Nej tak, ingen kaffe.

Fredrika vidste med sig selv, at hun havde svært ved at være personlig i tjenesten. Ofte mislykkedes det totalt. I netop den henseende var hun et typisk skrivebordsmenneske. Hun kunne godt lide at læse, skrive og analysere. Alle former for forhør og samtaler følte så fremmede, så svære at håndtere. Med noget, der grænsede til ren fascination, kunne Fredrika til tider observere, hvordan Alex rakte en hånd frem og lagde den på et andet menneskes skulder, samtidig med at han talte med personen. Sådan ville Fredrika aldrig gøre, og hvad mere var: Hun brød sig ikke selv om at blive klappet, hverken på skulderen eller armen. Hun

fik det fysisk dårligt, når en og anden mandlig kollega på arbejdet forsøgte at 'lette stemningen' ved at slå hende hårdt i ryggen eller give hende et skub i taljen. Hun brød sig overhovedet ikke om den form for fysisk berøring. Og det kunne de allerfleste mærke. Men ikke alle. Fredrika gøs en smule på perronen, da Saras stemme afbrød hendes højst private tanker.

"Hvorfor lå hendes sko der endnu?"

"Hvabehar?"

"Lilians sandaler lå på gulvet ved siden af hendes sæde. Hun må være blevet urolig over et eller andet, ellers ville hun aldrig være gået barfodet derfra. Og ikke uden at have talt med en eller anden, ikke uden at have bedt om hjælp."

"Ikke engang, hvis hun nåede at vågne og opdage, at hun var helt alene? Måske steg hun af toget i ren panik?"

Sara rystede på hovedet.

"Sådan er Lilian ikke. Vi har ikke opdraget hende på den måde. Vi har lært hende at handle og tænke praktisk. Hun ville have henvendt sig til nogen i nærheden. For eksempel den dame, vi snakkede lidt med på rejsen, som sad på den anden side af gangen."

Her så Fredrika sit snit til at lede samtalen over på et andet spor.

"Du siger 'vi'?"

"Ja?"

"Du siger, 'vi' har opdraget hende på den måde. Er det dig og din mand, du mener?"

Sara fæstnede blikket på noget over Fredrikas skulder.

"Lilians far og jeg er separeret, men ja, det er min eksmand, jeg har opdraget Lilian sammen med."

"Har I fælles forældremyndighed?" spurgte Fredrika.

"Separationen er så ny for os alle sammen," sagde Sara stille. "Vi har ikke rigtigt fundet ind i nogen rutiner endnu. Lilian bor hos ham i weekenderne indimellem, men hun er mest hos mig. Vi får se, hvordan det bliver fremover."

Sara tog en dyb indånding, og da hun lukkede luften ud, dirrede hendes underlæbe. Hendes askegrå hud lyste mod det røde hår. De lange arme var krydset hårdt hen over brystet. Fredrika iagttog Saras maledede tånegle. Blå. Underligt.

“Har I været oppe at skændes om, hvem Lilian skal bo hos?” spurgte Fredrika nænsomt.

Det gav et ryk i Sara.

“Tror I, det er Gabriel, der har taget hende?” spurgte hun og så Fredrika lige i øjnene.

Fredrika gik ud fra, at det var eksmanden, der hed Gabriel.

“Vi tror ikke noget,” sagde hun hurtigt. “Jeg er bare nødt til at se nærmere på alle mulige scenarier, som ... Jeg er bare nødt til at forsøge at forstå, hvad der kan være sket med hende. Lilian.”

Saras skuldre sank en anelse. Hun bed sig i underlæben og så stift ned i jorden.

“Gabriel og jeg ... har haft ... eller har ... vores konflikter. En gang for temmelig længe siden skændtes vi om Lilian. Men han har aldrig gjort hende ondt. Aldrig nogensinde.”

Igen så Fredrika, hvordan Sara trak ned i trøjeærmerne. Hun vurderede hurtigt, at Sara ikke her og nu ville fortælle det, hvis hun blev eller var blevet mishandlet af sin eks. Hun måtte tjekke eventuelle politianmeldelser, når hun kom tilbage til Gården. Og eksmanden skulle de helt sikkert tale med under alle omstændigheder.

“Kunne du fortælle mere om, præcis hvad der skete på perrenen i Flemingsberg?” spurgte Fredrika og håbede, at hun nu havde fået styret samtalen hen i en retning, som Sara havde det bedre med.

Sara nikkede flere gange, men uden at sige noget. Fredrika håbede, at hun ikke ville give sig til at græde, for gråd var noget, hun havde meget svært ved at håndtere. Aldrig i private sammenhænge, men rent professionelt.

“Jeg stod af toget for at telefonere,” begyndte Sara tøvende. “Jeg ringede til en ven.”

Fredrika tøvede, distraheret af regnen. *En ven?*

“Og hvorfor ringede du ikke inde fra din plads?”

“Jeg ville ikke vække Lilian,” sagde Sara hurtigt.

Lidt for hurtigt. Desuden havde hun sagt til de politimænd, hun havde talt med tidligere, at hun stod af toget, fordi hun sad i en såkaldt stillezone.

“Hun var så træt,” hviskede Sara. “Vi plejer at rejse til Göteborg

og besøge mine forældre. Jeg tror, hun er ved at blive forkølet, for normalt sover hun ikke på hele turen.”

“Jaså,” sagde Fredrika og stod tavs et stykke tid, inden hun fortsatte. “Det var altså ikke, fordi du ikke ville have, at Lilian skulle overheøre samtalen?”

Sara gav op, stort set med det samme.

“Jeg ville ikke have, at Lilian skulle høre samtalen, nej,” sagde hun lavmælt. “Min ven og jeg har ... mødt hinanden for nylig. Og det ville være dumt, hvis Lilian fik noget at vide om ham allerede nu.”

For så ville hun fortælle det videre til sin far, som sandsynligvis plejede at tæske hendes mor, også efter deres separation, tænkte Fredrika ved sig selv.

“Vi talte kun sammen et par minutter. Eller mindre, vil jeg tro. Jeg sagde, at vi snart var fremme, at han kunne komme over til mig senere i aften, når Lilian var blevet puttet.”

“Okay, og hvad skete der så?”

Sara rettede sig op og sukkede tungt. Fredrika kunne se på hende, at de skulle til at tale om noget, der var rigtig svært for hende at tænke på.

“Det var totalt uforståeligt, det hele,” sagde Sara mat. “Totalt absurd.”

Hun rystede træt på hovedet.

“Der kom en kvinde hen til mig. Eller en pige, måske. Ret høj, mager, lidt hærget af udseende. Viftede med armene og råbte noget om, at hendes hund var syg. Jeg vil tro, hun kom hen til mig, fordi jeg stod et stykke fra de andre på perronen. Hun sagde, at hun havde taget rulletrappen ned til perronen, da den pludselig var faldet om og havde fået krampe.”

“Krampe? Hundens?”

“Ja, faktisk. Det sagde hun. Hundens havde krampe, og hun havde brug for hjælp til at få den op ad rulletrapperne igen. Jeg har selv haft hund hele mit liv indtil for et par år siden, og det var let at se, hvor opskræmt pigen var. Så jeg hjalp hende.”

Sara tav, og Fredrika stod lidt og spekulerede, gned hænderne mod hinanden.

“Tænkte du ikke på, at du risikerede ikke at nå toget?”

For første gang under samtalen blev Saras stemme skarp og blikket brændende.

“Da jeg stod af, spurgte jeg konduktøren, hvor længe toget holdt på perronen. Han svarede mindst ti minutter. Mindst.”

Sara holdt fingrene op og spredte sine lange, smalle fingre. Ti fingre, ti minutter. Hænderne rystede en smule. Hendes underlæbe dirrede igen.

“Ti minutter,” hviskede hun. “Derfor hjalp jeg pigen med at bære hunden op ad rulletrappen. Jeg tænkte – jeg *vidste* – at jeg ville kunne nå det.”

Fredrika trak vejret roligt.

“Så du toget, da det gik?”

“Vi var lige kommet op ad rulletrappen med hunden,” sagde Sara med dirrende stemme. “Vi var lige kommet op med hunden, da jeg vendte mig om og så, at toget så småt var på vej væk fra stationen.”

Hun trak vejret heftigt og så på Fredrika.

“Jeg troede sgu ikke mine egne øjne,” sagde hun, og en enkelt tåre trillede ned ad kinden på hende. “Det var som i en skrækfilm. Jeg fór ned ad rulletrappen, jeg spændede efter toget som en gal. Men det standsede aldrig. Det standsede aldrig!”

Fredrika havde ganske vist ikke selv børn, men Saras ord vakte alligevel en voldsom angst i hende.

Hun fik næsten ondt i maven.

“Jeg fik hjælp til at kontakte toget af en person, der arbejdede på stationen i Flemingsberg. Og så tog jeg en taxa til Centralen.”

“Hvad gjorde pigen med hunden imens?”

Sara tørrede sig i øjenkrogen.

“Det var lidt underligt. Hun skyndte sig ligesom bare væk. Hun skubbede hunden op på en slags postvogn, som tilfældigvis stod ved rulletrappen, og styrtede ud gennem dørene. Efter det så jeg ikke mere til hende.”

Sara og Fredrika stod tavse et stykke tid, begge opslugt af deres egne tanker. Det var Saras stemme, som først brød tavsheden.

“Faktisk var jeg ikke særligt bekymret, da jeg først havde fået ringet til toget. Det føltes så irrationelt at hidse sig op for den

slags, at Lilian skulle køre alene i toget den smule vej fra Flemingsberg til Centralen.”

Sara fugtede læberne, og nu græd hun helt åbent for første gang.

“Jeg lændede mig oven i købet tilbage i taxaen. Lukkede øjnene og hvilede mig. Jeg *hvilede* mig, mens en eller anden syg satan tog min pige.”

Fredrika kunne se, at det her ikke var noget, hun kunne lindre. Yderst modvilligt gjorde hun det, hun aldrig plejede at gøre; hun rakte hånden ud og strøg Sara over armen.

Så gik det op for hende, at det var holdt op med at regne. Lilian havde været forsvundet i en time mere.